

RESOLUCIONS JUDICIALS – AJUNTAMENT DE MATARÓ

DONAR-SE PER ASSABENTADA DE LA SENTÈNCIA DEL JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU NÚM. 15 DE BARCELONA QUE DESESTIMA EL RECURS CONTENCIÓS ADMINISTRATIU NÚM. 102/2015-F, INTERPOSAT PEL SENYOR J.C.R. CONTRA LA LIQUIDACIÓ NÚMERO 3941142, DE QUOTA 2.707,68 EUROS, RELATIVA A L'IMPOST SOBRE L'INCREMENT DEL VALOR DELS TERRENYS DE NATURALESA URBANA.

El senyor David Bote Paz, Alcalde President, presenta la proposta següent:

“En data 23 de novembre de 2015 el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 15 de Barcelona va dictar sentència en virtut de la qual desestima el recurs contenciós administratiu núm. 102/2015-F, interposat pel senyor J.C.R. contra la liquidació número 3941142, de quota 2.707,68 euros, relativa a l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU), per la transmissió de data 26 de març de 2014, de la finca ubicada al Camí Ral, 482, 2n (referència cadastral número 3586545DF5938N0003IK).

La part actora defensava que aquesta liquidació havia de ser declarada nul·la, perquè no s'havia produït el fet imposable, és a dir, no hi havia hagut increment de valor entre la data d'adquisició (24 d'octubre de 2003) i la de venda (26 de març de 2014) de la finca. Ho motiva en el fet que la va vendre per un preu inferior al de compra, de manera que va experimentar una pèrdua patrimonial. Invoca en la seva defensa diverses sentències judicials que manifesten que no es produeix el fet imposable de l'impost quan no hi ha increment de valor, així com dues que discuteixen el mètode de quantificació legal de la quota tributària.

En contra, aquest Ajuntament va al·legar que la Llei d'hisendes locals considera que sempre es produeix increment de valor en cada transmissió, no tenint present el valor d'adquisició ni el de venda. La Llei únicament exigeix el valor cadastral de la finca en el moment de la transmissió.

La sentència és favorable als interessos municipals i declara que la liquidació impugnada és ajustada a Dret. Aquest impost es fonamenta en l'article 47 de la Constitució, el qual disposa que la comunitat participarà en les plusvàlues que generi l'acció urbanística dels ens públics.

En aquest aspecte, considera que la base imposable d'aquest tribut és un criteri objectiu fixat pel Poder Legislatiu i de compliment obligatori, de manera que la normativa reguladora ha de ser aplicada mentre no sigui modificada.

La sentència manifesta que aquest tribut no grava una plusvàlua individual del subjecte passiu, sinó una plusvàlua genèrica, conseqüència de l'acció urbanística duta a terme per l'Ajuntament.

Vist l'article 104 de la Llei 29/1998, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa i, en virtut de les competències delegades a la Junta de Govern Local per la resolució de l'Alcaldia de data 15 de juny de 2015, proposo els següents ACORDS:

Primer.- Donar-se per assabentada de la sentència de data 23 de novembre de 2015 del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 15 de Barcelona, en virtut de la qual desestima el recurs contenciós administratiu núm. 102/2015-F, interposat pel senyor J.C.R contra la liquidació número 3941142, de quota 2.707,68 euros, relativa a l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU), per la transmissió de data 26 de març de 2014, de la finca ubicada al Camí Ral, 482, 2n (referència cadastral número 3586545DF5938N0003IK).

Segon.- Comunicar la present resolució al Jutjat.”

Es donen per assabentats

DONAR COMPLIMENT DE LA SENTÈNCIA NÚMERO 243/2015, DE 19 DE NOVEMBRE, DICTADA PEL JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU NÚMERO 6 DE BARCELONA EN EL PROCEDIMENT ABREUJAT NÚMERO 264/14, INTERPOSAT CONTRA EL DECRET NUMERO 2318/2014, DE 28 DE MARÇ, DEL REGIDOR DELEGAT D'ADMINISTRACIÓ I ATENCIÓ CIUTADANA QUE RESOL DESESTIMAR LA RECLAMACIÓ ADMINISTRATIVA DE RESPONSABILITAT PATRIMONIAL PER HAVER CAIGUT QUAN CAMINAVA PER LA CARRETERA DE CIRERA.

El senyor David Bote Paz, Alcalde President, presenta la proposta següent:

“En data 23 de novembre de 2015, el Jutjat Contenciós Administratiu número 6 de Barcelona, ha notificat la Sentència número 243/15, de 19 de novembre, dictada en el Procediment Abreujat número 264/14, interposat per la senyora J.F.I., contra el decret numero 2318/2014, de 28 de març, del Regidor Delegat d'Administració i Atenció Ciutadana que resol desestimar la reclamació administrativa de responsabilitat patrimonial per haver caigut quan caminava per la Carretera de Cirera.

La demanda interposada tenia com a pretensió que s'abonés a la part actora una indemnització per danys i perjudicis per un import de 23.928,76 euros.

La sentència del Jutjat Contenciós Administratiu estima parcialment la demanda per un import de 6.000 euros, sense costes.

L'argument de la sentència per estima parcialment la responsabilitat municipal en la caiguda de la ciutadana és que l'ajuntament no ha acreditat que disposi d'un servei de manteniment i vigilància de l'estat de les voreres. Malgrat tot, també diu que la reclamant va col·laborar en la caiguda, ja que les irregularitats de la vorera eren perfectament perceptibles per la vianant – com s'aprecia en les fotografies aportades - i més si es té en compte que la caiguda es va produir a les 16.15 hores del dia 17 d'abril (- és a dir amb plena visibilitat -).

La companyia asseguradora municipal es farà càrrec de la indemnització determinada per la sentència, contra la qual no hi cap ulterior recurs.

En virtut de les competències delegades a aquesta Junta de Govern Local per Resolució de l'Alcaldia de data 3 de juliol de 2015, proposo el següent acord:

Primer.- Donar compliment de la Sentència número 243/2015, de 19 de novembre, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 6 de Barcelona en el Procediment Abreujat número 264/14, interposat per la senyora J.F.I., contra el decret numero 2318/2014, de 28 de març, del Regidor Delegat d'Administració i Atenció Ciutadana que resol desestimar la reclamació administrativa de responsabilitat patrimonial per haver caigut quan caminava per la Carretera de Cirera. (Expedient: W31/2013).

Segon.- Comunicar l'Acord precedent al Jutjat Contenciós Administratiu número 6 de Barcelona.”

VOTACIÓ: Ordinària

Vots favorables: Unanimitat. (4).

DONAR-SE PER ASSABENTATS DE LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPREM DE 02.11.2015, DICTADA EN RECURS DE CASSACIÓ NÚM. 1239/2014, CONTRA SENTENCIA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA DE 07.02.2014, SOBRE JUST PREU FINCA EXPROPIADA ZONA VERDA LA FORNENCA.

La senyora Núria Calpe i Marquet, regidora delegada d'Urbanisme, Medi Ambient i Sostenibilitat, presenta la proposta següent:

“El Tribunal Suprem, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Sexta, ha dictat Sentència el 2 de novembre de 2015, per la qual no dóna lloc al recurs de cassació núm. 1239/2014, interposat per F.G.E, contra la Sentència del Tribunal Superior de Justícia, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, de 7 de febrer de 2014, que desestima el recurs ordinari núm. 269/2010, interposat contra la resolució del Jurat d'Expropiació de Catalunya de 4 de maig de 2010, que fixa el preu just de la finca expropiada per ministeri de la llei, qualificada de zona verda i situada sota la urbanització La Fornenca; i condemna en costes al recurrent, en un màxim de 4.000 € a reclamar per la part recorreguda per a tots els conceptes.

Les diferents valoracions efectuades en el procediment administratiu i judicial són:

- 999.514,35 € presentada per l'interessat.
- 7.617,75 € presentada per l'Ajuntament.
- 9.718,72 € aprovada pel Jurat d'Expropiació de Catalunya, i confirmada per les sentències.

La Sentència favorable als interessos municipals, considera que la Sentència impugnada s'ajusta a la normativa legal quan aprecia la valoració del Jurat d'Expropiació de Catalunya, com a sòl “rural” enlloc de “urbanitzat” que defensava el recurrent, en aplicació dels articles 12.2 i 17 del RDLeg. 2/2008, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de sòl, en la versió original per raons temporals.

Vist l'informe jurídic i l'article 104 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa, proposo a la Junta de Govern Local, en virtut de les competències delegades per Resolució de l'Alcaldia de data 3 de juliol de 2015, l'adopció, si s'escau, dels següents ACORDS:

Primer.- Donar-se per assabentats de la Sentència del Tribunal Suprem, Sala

Contenciosa Administrativa, Secció Sexta, de 2 de novembre de 2015, que no dóna lloc al recurs de cassació núm. 1239/2014, interposat per F.G.E, contra la Sentència del Tribunal Superior de Justícia, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, de 7 de febrer de 2014, la qual desestima el recurs ordinari núm. 269/2010, interposat contra la resolució del Jurat d'Expropiació de Catalunya de 4 de maig de 2010, que fixa el preu just de la finca expropiada per ministeri de la llei, qualificada de zona verda i situada sota la urbanització La Fornenca; i condemna en costes al recurrent, en un màxim de 4.000 € a reclamar per la part recorreguda per a tots els conceptes.

Segon.- Comunicar l'acord al Tribunal Superior de Justícia als efectes escaients.”

Es donen per assabentats

DONAR-SE PER ASSABENTATS DE LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA DE 30.10.2015, DICTADA EN RECURS ORDINARI NÚM. 417/2013, CONTRA ACORD DEL JURAT D'EXPROPIACIÓ DE CATALUNYA DE 26.07.2013, FINCA RDA. BELLAVISTA (EL SORRALL).

La senyora Núria Calpe i Marquet, regidora delegada d'Urbanisme, Medi Ambient i Sostenibilitat, presenta la proposta següent:

“El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, ha dictat Sentència el 30 d'octubre de 2015, que estima el recurs ordinari núm. 417/2013, interposat per Bomar 92, SL, contra l'acord del Jurat d'Expropiació de Catalunya (JEC en endavant) de 26 de juliol de 2013, pel qual es va desestimar el recurs de reposició contra la resolució de no admissió a tràmit de la sol·licitud de determinació del preu just de la finca de la rda. Bellavista (ara en sector El Sorrall), amb condemna en costes a les parts demandada i codemandada.

Bomar 92, SL va interposar un altre recurs contenciosos administratius en relació a la no tramitació del preu just per expropiació de la finca, contra la resolució municipal de no admissió a tràmit (decret de 18 de juliol de 2012) que ha estat estimat en recurs ordinari núm. 374/2012 en Sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 11 de Barcelona de 15 de gener de 2014, i confirmada en recurs d'apel·lació núm. 241/2014 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, en Sentència de 16 de febrer de 2015.

La Sentència que es dóna compte, en unificació de criteri amb la Sentència de 16 de febrer de 2015 esmentada i dictada per la mateixa Sala a la qual es remet, conclou que no és una expropiació per ministeri de la llei, sinó un nou expedient d'expropiació, i per tant no és d'aplicació la suspensió dels terminis de l'article 114 del Decret Legislatiu 1/2010, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme, establerta en la disposició final 3a de la Llei 3/2012, de 2 de febrer, de modificació del text refós d'urbanisme. Anul·la la resolució del JEC que ha de procedir a la determinació del preu just de la finca.

Si bé contra la Sentència es pot interposar recurs de cassació, només es admissible si es fonamenta en infracció de normes de dret estatal o comunitari europeu que sigui rellevant i determinant de la decisió recorreguda, sempre que hagin estat invocades oportunament en el procés o considerades per la Sala sentenciadora, per disposició de l'article 86.4 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquest no és el cas en haver estat aplicat l'article 114 del Text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya. Tampoc hi ha motiu per recórrer en cassació per unificació de doctrina ni en interès de llei, regulat en els articles 96 a 101 de la llei abans indicada.

Per altra banda, l'altra Sentència de 16 de febrer de 2015 dictada en el mateix sentit, no era susceptible de recurs de cassació per haver estat dictada en apel·lació (segona instància) i actualment està en tràmit d'execució de sentència.

El compliment de la Sentència recau sobre el Jurat d'Expropiació de Catalunya que va dictar la resolució recorreguda i anul·lada.

Vist l'informe jurídic i els articles esmentats proposo a la Junta de Govern Local, en virtut de les competències delegades per Resolució de l'Alcaldia de data 3 de juliol de 2015, l'adopció, si s'escau, dels següents ACORDS:

Primer.- Donar-se per assabentats de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Segona, de 30 d'octubre de 2015, que estima el recurs ordinari núm. 417/2013, interposat per Bomar 92, SL, i anul·la l'acord del Jurat d'Expropiació de Catalunya de 26 de juliol de 2013, pel qual es va desestimar el recurs de reposició contra la resolució de no admissió a tràmit de la sol·licitud de determinació del preu just de la finca de la rda. Bellavista (ara en sector El Sorral), amb condemna en costes a les parts demandada i codemandada.

Segon.- Comunicar l'acord al Tribunal als efectes escaients."

Es donen per assabentats

DONAR-SE PER ASSABENTADA DE LA SENTÈNCIA DESESTIMATORIA, DE 2 DE SETEMBRE DE 2015 , DEL JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU Nº 8 DE BARCELONA, DICTADA EN EL RECURS ORDINARI NÚM. 58/2013, INTERPOSAT PER TELEFÓNICA MÓVILES ESÀÑA S.A. CONTRA EL DECRET 7507/2012 DE 13 DE DESEMBRE DE LA REGIDORA DELEGADA D'URBANISME, HABITATGE, MEDI AMBIENT I SOSTENIBILITAT, EN QUE S'ORDENAVA EL CESSAMENT DE L'ACTIVITAT D'ESTACIÓ BASE DE TELEFONIA MÒBIL UBICADA AL PASSEIG DEL RENGLLE, 5.

La senyora Núria Calpe i Marquet, regidora delegada d'Urbanisme, Medi Ambient i Sostenibilitat, presenta la proposta següent:

“En data 2 de setembre de 2015 el Jutjat Contenciós Administratiu número 8 de Barcelona ha resolt desestimar el recurs ordinari núm. 58/2013, interposat per TELEFÓNICA MÓVILES SA contra el Decret 7507/2012 de 13 de desembre i el Decret 26/2013 de 7 de gener, de la Regidora Delegada d'Urbanisme, Habitatge, Medi Ambient i Sostenibilitat, en que s'ordenava el cessament de l'activitat d'estació base de telefonia mòbil ubicada al Passeig del Rengle,5.

La sentència és favorable als interessos municipals, ja que desestima el recurs ordinari interposat per TELEFÓNICA MÓVILES SA .

El magistrat, en el fonament de dret tercer de la sentència, manifesta que un examen de l'actuació administrativa impugnada revela de forma unívoca i molt clara que l'actuació es troba formal i materialment motivada, pel que s'ha de desestimar el recurs, confirmant en la seva part dispositiva que l'actuació administrativa per la que s'ordenava el cessament de l'activitat d'estació base de telefonia mòbil, situada al Passeig del Rengle,5 (Torre d'Ara), no era disconforme a dret.

La present sentència és ferma i no susceptible d'impugnació.

Vist l'article 104 de la Llei 29/1998, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa i, en virtut de les competències delegades a aquesta Junta de Govern Local per Resolució de l'Alcaldia de data 3 de juliol de 2015, proposo el següent ACORD:

Únic.- Donar-se per assabentat de la Sentència de 2 de setembre de 2015, dictada

en el recurs ordinari núm. 58/2013, interposat per TELEFÓNICA MÓVILES SA contra el Decret 7507/2012 de 13 de desembre i el Decret 26/2013 de 7 de gener, de la Regidora Delegada d'Urbanisme, Habitatge, Medi Ambient i Sostenibilitat, en que s'ordenava el cessament de l'activitat d'estació base de telefonia mòbil ubicada al Passeig del Rengle,5".

Es donen per assabentats